

Bijbelstudie Centrum: “Bestemd om Koning te worden”

deel 2-2

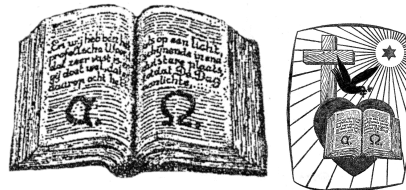
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: **“Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden”**. (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studieniet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

*alléén de Bijbel laten spreken
het Woord van God geheel en het Woord van God alleen*

2 Tim. 4:2-4 “verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting. Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtels keren”.

Bijbelstudie Centrum: “Bestemd om Koning te worden”

deel 2-2

Het onderwerp van deze studie wat wij met elkaar behandelen is:

“bestemd om Koning te worden”

We hebben al over Jozef gehoord en die is op dit moment nog in de gevangenis. We willen ons bepalen, hoe hij uit de gevangenis komt en hoe hij onderkoning wordt.

Niet alleen Jozef geldt als het type van de Heer Jezus: als hij een beeldrager van de Heer Jezus is, dan heeft de Heer Jezus bedoeld, dat u en ik ook beeldragers van die komende koning zullen zijn en dat we eigenlijk allemaal herauten zijn, die de komst van de komende Koning afkondigen, die een beetje mogen laten zien hoe geweldig die komende koning zal zijn. Kunnen we dat? Wie is tot zoiets bekwaam?

We moeten allemaal zeggen: niemand van ons. Jozef was door God al lang van te voren bestemd om beeldrager te zijn van die grote komende Koning; hij dacht, dat hij het ook wel een beetje kon en daarom had hij de koningsmantel al aangetrokken, zoals we vorige keer hebben gezien.

Hij liep al in een pronkgewaad. Het is een dodelijk gevaar, dat vele Christenen nu al lopen in het pronkgewaad, dat wil zeggen, bij ons is alles in orde, bij ons is het zo goed, we zijn als broeders en zusters bij elkaar, we hebben elkaar lief en we ontmoeten daar de Heer Jezus.

Maar als we die gedachten hebben zou de Heer Jezus wel eens tegen ons kunnen zeggen: *“je denkt, dat je rijk bent, maar je weet niet, dat je blind bent, de blinde, de arme, de naakte”* en dat betekent dat het pronkgewaad uit moet in het leven van ieder individueel mens, wil hij ooit een beeldrager kunnen worden van de Heer Jezus.

“ik weet” zegt de apostel Paulus, *“dat in mij, d.w.z. in mijn vlees geen goed woont”*. Met de mens van de oude schepping kon God niets beginnen en daarom heeft Hij maar een plaats voor die mens bestemd en die plaats is de dood aan het kruis.

Er valt eenvoudig niets meer aan op te poetsen. Alleen de door de dood komt het leven. ***“Indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, draagt zij geen vrucht”***. De oude natuur kan zo listig op de loer liggen, b.v. wat betreft bepaalde capaciteiten, bepaalde mogelijkheden.

Een paar voorbeelden: iemand speelt misschien prachtig orgel en zegt: dat is toch een gave van God. Maar we moeten heel goed onderscheid maken tussen geestelijke en natuurlijke gaven: er zijn n.l. heel wat mensen in de wereld, die prachtig orgel kunnen spelen.

Iemand die welbespraakt is, heeft een gave, maar een natuurlijke gave, niet een gave van God, hij heeft dat van nature en er zijn in de wereld velen die welbespraakt zijn. Iemand heeft intellect, of een grote Bijbel kennis, allemaal natuurlijke gaven, want er zijn veel mensen met geweldig veel Bijbel kennis. Natuurlijke gaven .

Maar waar het God om gaat is, dat Hij een geestelijk mens laat geboren worden, die geestelijke gaven krijgt van de opgestane en verhoogde Heer. Daarom kan een niet wederom geboren mens geen geestelijke gaven hebben ontvangen.

Nu wil ik u iets laten zien en ik hoop eigenlijk, dat u schrikt: we kunnen zo gemakkelijk denken, dat we toch op een aardig geestelijk hoog niveau terecht zijn gekomen, een stukje pronkgewaad, maar als wij ons door de Heilige Geest het licht zouden laten geven hoe de Gemeente van de Heer Jezus vandaag aan de dag hier in de Westerse landen ervoor staat, dan denk ik dat er dan bittere tranen zouden zijn. Ik behoef alleen maar het woord verdeeldheid te noemen.

We weten het allemaal heel goed, we weten dat die ene Gemeente er is, we weten van plaatselijke Gemeenten, waarover de Bijbel spreekt, maar vinden we nog een plaatselijke Gemeente in haar juiste verschijningsvorm? Niet één.

Bijbelstudie Centrum: “Bestemd om Koning te worden”

deel 2-2

Die kunnen we hoogstens aantreffen ver in een heidens land, waar de Gemeente te midden van het heidendom staat; misschien kan je daar op zeldzame plaatsen nog spreken van een plaatselijke Gemeente.

Hier zijn we hoogstens een gemeenschap van Christenen. Is dat niet treurig? Maar God, in Zijn liefde, heeft geestelijke gaven aan de Gemeente gegeven en dat betekent, dat God geestelijke gaven geeft aan de totale Gemeente van een bepaalde plaats; maar die is verdeeld en zit in allerlei keurslijven van bepaalde ordening, met het gevolg, dat de geestelijke gaven van God niet tot hun recht komen.

Het betekent armoede. Er is nog een andere reden waarom God zo weinig geven kan en dat is ons bitter laag geestelijk niveau. Ieder van ons heeft in de Bijbel gelezen over geestelijke gaven, maar velen van ons praten maar liever niet over dat onderwerp, omdat we er bang voor zijn, omdat we in het diepste wezen niet echt vertrouwen op de Heilige Geest.

Hebben wij geestelijk onderscheidingsvermogen om te kunnen zien of iets uit een goede geestelijke bron, dan wel uit slechte bron voortkomt? Wat doen we ermee? Stel dat de Heer Jezus iemand een geestelijke gave zou geven, b.v. de gave van profetie en hij zou komen en zeggen: *“broeders en zusters, ik heb een profetie gekregen, die ik in uw midden wil zeggen”*, wat zou uw reactie zijn? We kunnen daar toch niks mee?

Er zijn enkele gaven in de Bijbel, die alleen geestelijk zijn te beoordelen, tongentaal, uitleg van tongen, profetie. We staan wel toe, dat iemand het woord brengt, maar dat kan ook uit twee bronnen komen, zelfs uit drie, n.l. door de Heilige Geest, de enige goede bron; door menselijke pogingen, een puur menselijke zaak en het kan ook nog uit een heel negatieve bron komen.

Ik ben me er zo diep van bewust geworden, dat God met Zijn Geest beslag op ons kan leggen, want alleen dat wat uit de Geest is, heeft waarde. Moeten we ons dan niet verootmoedigen? Moeten we niet zeggen, *“Heer, wat hebben we een laag geestelijk peil”*? Weet u, als we een laag geestelijk peil hebben, gaan we hulpmiddelen aanschaffen.

Iemand die een been gebroken heeft, krijgt daar gips omheen en een paar krukken. Maar je moet hem die krukken niet afnemen en ook dat gips niet verwijderen, want dat heeft hij op dat moment nodig, dat is zijn zwakte.

Het is door de eeuwen zo geweest, waar het vertrouwen in de leiding van de Geest van God verloren ging, kwamen er ogenblikkelijk een aantal krukken aan, daar grijpt de mens direct naar. Lang geleden in de kerkgeschiedenis was er een man, Ignatius, die zei: *“in de bijbel staan twee woorden, episcopus (in onze vertaling genoemd opzieners) en diakenen; de opzieners zijn een beetje meer dan de diakenen”*.

In de Bijbel is dat niet zo, maar toen ging het al fout en kregen we bisschoppen en van de diaken - prebyter - is de naam priester gekomen. Toen ontstond de priester heerschappij en altijd waar die erin komt, is dat een groot kwaad voor de Gemeente van de Heer Jezus, want dat is steunen op iets anders dan op de leiding van de Heilige Geest.

Later kwam de reformatie en zei men: *“weg met die priester heerschappij”*, maar toen schafte men zich een dominee aan, hetgeen betekent heer (één is er maar Heer, de Heer Jezus en niemand anders) en een synode en een voorzitter. De Gemeente is nu zo diep gezakt, dat we steeds allerlei hulpmiddelen te baat nemen om dat zieke been maar overeind te houden.

We zijn weer een stapje verder gegaan, de Heer zij geprezen, maar lopen we al voor 100% in vertrouwen op de Heer? Neen, we organiseren nog heel wat, we maken nog heel wat afspraken, we denken, die broeder heeft wel een aardig woord te verkondigen dus die moet spreken. Dat zijn toch gedachten, die bij ons meespelen?

Bijbelstudie Centrum: “Bestemd om Koning te worden”

deel 2-2

Daarom ben ik zo dankbaar als de Heilige Geest ons leidt, ook in gebeden en dat we zeggen, van al die menselijke dingen moeten we het niet hebben; iemand met een gebroken been loopt op krukken, moet je niet direct aanraden; gooi de hele boel maar weg, want dan valt hij op zijn neus.

Er zijn ook mensen die zeggen: *“we hebben niets nodig”*, maar dan wordt het een kippenhok en dan kakelt alles door elkaar. Daar zijn vele voorbeelden van. Dat bedoelt God ook niet, want Gods Geest betekent leiding en rust, stil zijn onder Hem.

Er zijn echter gevaren en daar bedoel ik mee o.a. de geestelijke armoede om iets aan de duiden – ik hoop, dat u dit eens voor het aangezicht van de Heer met Hem gaat bespreken - in hoeverre heb ik op mensen vertrouwd; in hoeverre vertrouw ik alleen op de Heer?

Als iemand zegt: *“u hebben we een bepaalde vorm gevonden en binnen die bepaalde vorm gaat het goed”*, dan dreigt het zo te worden, dat het gips of die beugel maar om dat been blijft en een been, dat niet meer gebruikt wordt, maar waar die beugel omheen zit wordt steeds dunner. Begrijpt u, dat is geestelijke armoede. Het omgekeerde kan ook niet; meteen die beugel weggooien, maar er is revalidatie nodig. Je moet op een bepaald moment onder de leiding van Gods Geest zeggen: *“probeer het nu eens met een kruk”*, dan groei je weer naar Hem toe.

We willen ons nu verder bepalen bij Jozef en dan lezen we in **Gen. 45** de reden waarom Jozef naar Egypte was gegaan en hij vertelt die tweemaal aan zijn broers. Om alles goed te kunnen begrijpen, moeten we die reden weten en daarom begin ik even achteraan.

Vers 4: *“Toen zeide Jozef tot zijn broeders: Komt toch naderbij. Daarop naderen zij. En hij zeide: ik ben uw broeder Jozef, die gij naar Egypte verkocht hebt. Maar weest nu maar niet verdrietig en ziet er niet zo ontsteld uit, omdat gij mij verkocht hebt, want om uw leven te behouden heeft God mij voor u uitgezonden”*.

En dan vers 7. *“Daarom heeft God mij voor u uitgezonden om voortbestaan te verzekeren op de aarde, en om voor u een groot aantal geredden in het leven te behouden. Dus zijt gij het niet, die mij hierheen gezonden hebt, maar God”*.

Jozef laat aan zijn broers zien wat er achter zit. Niet jullie hebben mij hierheen gezonden, maar dat heeft God gedaan en wel om jullie te redden. Is Jozef daar niet op een buitengewone manier het beeld van de Heer Jezus?

God heeft Hem naar deze aarde, naar dit Egypte, gezonden en dat betekende voor de Heer Jezus ogenblikkelijk de ontzettende dreiging van satan, de overste der wereld. We gedenken wel de komst van de Heer met blijdschap, maar boven dat kleine leven hangt meteen al de donderwolk van de dreigende moordenaar.

We vergeten dat vaak zo gauw en we vertellen onze kinderen er liever ook niet over, maar de keiharde realiteit was, dat er een keiharde strijd was om het leven van u en mij, want zodra Herodes vernam dat mogelijk de Koning der koningen in Bethlehém geboren was, had hij al moordplannen in zijn hart.

Hij was daar puur de handlanger van satan, want satan heeft gedurende het leven van de Heer Jezus herhaalde malen geprobeerd Hem van het leven te beroven, als God dat kind niet had beschermd, maar het werd beschermd.

God wist, dat die strijd zo zou zijn, want al ver voor die tijd had Hij door de profeet laten zeggen: ***“Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen”***. Het was allemaal al in de regie van God opgenomen, Hij wist met welke tegenstander Hij te doen had. De grote Jozef komt in Egypte en dat betekent voor Hem lijden en uiteindelijk de dood.

Was dat bij Jozef eigenlijk ook niet zo? Hij kwam in Egypte en dat betekende voor hem lijden op lijden. Als u en ik ooit bruikbaar willen zijn om het beeld van de grote komende Koning te dragen, kan dat niet

Bijbelstudie Centrum: “Bestemd om Koning te worden”

deel 2-2

anders betekenen dan sterven, niet eenmalig, maar voortdurend de dood van de Heer Jezus in ons omdragen. Als iemand op onze (figuurlijke) lange tenen gaat staan, dan merken we gauw genoeg of we nog de oude mens leven ja of nee.

We krijgen allemaal van de Heer Jezus dagelijks mensen om ons heen, waarmee we getoetst worden of we werkelijk in de dood ons hebben gegeven met de Heer Jezus of niet. Zo is het Jozef ook vergaan, elke keer weer vertrouwen op God alleen. Ook de schenker vergat hem. **Gen. 41:1** *“Na verloop van twee volle jaren droomde Farao. . . ”*.

Twee jaren lang wachtte hij of de schenker in beweging kwam, maar dat gebeurde niet. Jozef moest leren, dat hij het van niemand anders kon verwachten dan van God alleen. Zo lang we het van mensen verwachten, hoe geestelijk en hoe hoogstaand im onze ogen ook, wil God ons de les leren: *“verwacht het van Mij alleen, vertrouw op Mij, stem je af op Mij, luister naar Mijn woorden”*.

Toen Jozef deze weg geleerd had, liet God Farao dromen en Farao liet alle wijzen en geleerden van Egypte komen; ze hadden genoeg geestelijke inspiratie, maar van de verkeerde kant.

We komen dezelfde soort geleerden weer tegen, als Mozes later bij Farao komt: Mozes doet het teken van de staf, die in een slang verandert, maar zij konden het ook; Mozes veranderde water in bloed, maar ze konden het ook. Evenwel, als God Zijn wijsheid en Zijn licht wil gaan openbaren, dan heeft de vijand er geen inzicht in, gelukkig niet.

Gods wijsheid is voor de vijand verborgen, die het maar heel beperkt ziet en daarom ook strategische fouten maakt. Vandaar, dat deze geleerden, die in verbinding staan met satanische machten, daar staan met een mond vol tanden. En dan komt de schenker, die zegt: **vers 9.** *“Heden moet ik mijn zonden in herinnering brengen”*.

Als God een beetje licht laat schijnen in een mensenleven gaat die mens meteen zien wie hij is voor Gods aangezicht. Geen mens kan een ander mens overtuigen van zonde, dat kan alleen de Geest van God.

Ik ontmoette iemand, die zei: *“ik vind eigenlijk mezelf niet zo’n grote zondaar”* en toen heb ik hem gezegd: *“de Heer Jezus heeft Zijn leven gegeven voor jou en elke dag, elk uur, elk jaar, dat jij voorbij laat gaan om die liefde van de Heer Jezus te beantwoorden, schrap je en dan durf je nog te beweren dat je geen zondaar bent”?* De Heer Jezus veroordeelt een zondaar niet omdat hij zondige daden heeft gedaan, want daarvoor is Hij nu juist aan het kruis gegaan, maar wij zijn veroordeeld zolang we die liefde van Hem afwijzen.

Elk moment in mijn leven, waarin ik niet die liefde van de Heer Jezus met heel mijn ziel en hart en geest heb geëerd, heb ik Hem tekort gedaan. Hij heeft recht op mijn leven. In het licht van God worden we bewust wie we zijn; in het licht van God gaan we onze geestelijke armoede zien.

Maar, willen we ons nog wel stellen onder dat licht van God? Zijn we bereid om bittere tranen te huilen en ons te verootmoedigen en te zeggen: *“Heer Jezus we komen in alles zo ontzettend tekort, U wilt het ons geven en we staan er niet eens voor open, we zijn ons vaak niet eens bewust hoe armzalig we er voorstaan”*. Wie ligt er nog nachten van wakker, zoals Nehemia, dat de poorten niet gesloten zijn, dat de muren in puin liggen?

Gods Geest sprak tot Nehemia: *“De muren van de tempel zij liggen in puin, de poorten zij zijn verbrandt”*. Nehemia zegt dan: *“De Geest van God was onrustig in mij en ik heb dag en nacht gevast en voor het aangezicht van de Here gelegen”*. Zijn gelaat was er bleek van, zodat de koning tegen hem zei: *“wat zie je er slecht uit”*; omdat Nehemia het niet kon aanzien, dat de Naam van de Heer zijn God op deze manier gesmaad werd, dat de poorten niet gesloten waren en dat de muren in puin lagen; de tempel stond er wel, maar de vijand liep in en uit, en kreeg zelfs de kans zich in die tempel te nestelen. Dan gaat Nehemia in de Naam van God!

Bijbelstudie Centrum: “Bestemd om Koning te worden”

deel 2-2

We zijn soms net zo geworden als die Israëlieten in de stad Jeruzalem. Ze hadden die poort al zo lang in puin zien liggen, met als gevolg dat ze er omheen gaan lopen, het wordt een gewenning, we kijken een andere kant maar op en we keren onze rug naar de muur, want ook die ligt in puin.

Zo kunnen we als broeders en zusters in geestelijke gemeenschap fijn bij elkaar zijn en zeggen: *“we zijn toch in Gods tempel, Hij woont daar toch, Hij is toch in ons midden”*? Maar wie huilt tranen, omdat de muren in puin liggen? Wie heeft verdriet omdat de Gemeente zo verscheurd en verdeeld is? Wie jammert voor Gods aangezicht omdat de vijand maar in en uit loopt? In Gods licht gaan we zien hoe de toestand is.

“Heden moet ik mijn zonden in herinnering roepen”. Farao ontbied Jozef en hij komt ijlings uit de kerker. Er staat: ***“men schoor hem en gaf hem andere kleding”***. Die mooie mantel moest keer op keer uit, zelfs de mantel die hoorde bij de opperslaaf van Potifar was achter gebleven in handen van de vrouw van Potifar. Maar nu gaan de gevangenis-kleren uit.

Jozef komt voor de Farao en die zegt: *“Ik heb een droom gehad, en jij behoeft een droom maar te horen om hem uit te kunnen leggen”*. Wel, als er een ding was wat stralend was voor Jozef, dan was het toch wel die uitspraak: *“je hoeft hem maar te horen en je kunt hem uitleggen”*.

We moeten ons vertrouwen stellen op de Heer alleen, niet op mensen en als een mens ooit een boodschap mag uitspreken door de genade van God, van de Heer Jezus, dan is hij slechts een instrument en valt zelf onder de boodschap.

En dan nog iets: Farao probeerde hier Jozef weer te vangen, want hij was een heiden; als de duivel ons niet kan vloeren door ons moeilijkheden op ons dak te brengen, gaat hij ons altijd vleien. Een broeder zei eens toen hij van de kansel af kwam en er een zuster naar hem toe kwam die zei: *“broeder wat hebt u weer heerlijk gesproken”*. *“u bent de tweede al”* zei de broeder. Die zuster zei: *“dat kan niet, ik ben toch de eerste”*? *“Nee”*, zei hij, *“de duivel is u net voor geweest”*. Broeders en zusters, wat doen we elkaar aan? Het gaat om God en de Heer Jezus alleen! Hij geeft tot opbouw en welzijn van allen.

Jozef was daarvoor uitgezonden, opdat hij zijn broeders zou redden. Het ging helemaal niet om hemzelf, dat had hij geleerd en daarom antwoordt Jozef de Farao: ***“Geenszins, God zal Farao zijn welzijn verkondigen”***.

Als u ooit iets wil zeggen over de prediking en u hebt dank in uw hart, gaat dan in de binnenkamer, maar praat er niet over met een ander, want dat zegt iets van ons geestelijk peil. Elke keer weer zegt Jozef *“God heeft Farao bekend gemaakt, God is met u bezig”*. Jozef is helemaal niet van belang.

Vers 32: “Dat de droom tot tweemaal toe aan Farao herhaald is, wil zeggen, dat de zaak bij God vaststaat, en dat God die haastig zal volbrengen”.

Farao krijgt de raad een verstandig en wijs man te zoeken, ***vers 37: “Dit voorstel nu was goed in de ogen van Farao en in de ogen van al zijn dienaren. En Farao zeide tot zijn dienaren: Zouden wij iemand kunnen vinden als deze, een man in wie de Geest Gods is”***? Farao had de boodschap begrepen; nu ging het niet meer om Jozef, maar om wie in hem woonde .

De mensen moeten de Heer Jezus tegen komen als ze ons ontmoeten. Wij kunnen slechts woorden spreken, die tot aan het oor gaan, maar Hij spreekt een woord, dat vaneen scheidt ziel en geest en gewrichten en merg en dat brengt op zijn plaats wat krom en scheef is.

Farao mag dan in Naam van die God iets doen: ***“Zie ik stel u aan over het gehele land Egypte”***. Stelde de Farao hem aan? God had Jozef vooruit gezonden om zijn broeders te redden, dus wat de Farao deed, was iets wat God hem opdroeg, zelfs die heidense Farao kon er niet omheen en gezegend hij die er ook niet omheen wil. Een van zijn opvolgers wilde niet, en hoe hij aan zijn einde kwam weet u.

Bijbelstudie Centrum: “Bestemd om Koning te worden”

deel 2-2

Vers 42. “Daarop trok Farao zijn zegelring van zijn hand en deed hem aan Jozefs hand: hij bekleedde hem met linnen klederen, en hing een gouden keten om zijn hals”.

In de Bijbel is linnen een teken van Gods gerechtigheid en ook van dienstbaarheid. Bent u door de Heer bekleed? In **Jes. 64:6** staat **”al onze gerechtigheden** (dat zijn onze eigen verdiensten, waarmee we menen God welbehaaglijk te zijn) **als een bezoedeld kleed”.**

Keer op keer was de jas van Jozef uitgegaan, maar diezelfde Jesaja zegt in **Jes. 61:10** **“want Hij heeft mij bekleed met klederen des heils, met de mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omhuld”.**

Het N.T. zegt **”Hebt gij de Heer Jezus aangedaan”?** Jozef mocht zijn een koning in dienstknecht gestalte, evenals de Heer Jezus een koning in dienstknecht gestalte was.

In **Rom. 5:17b** staat: **”veel meer zullen zij, die de overvloed van genade en van de gaven der gerechtigheid ontvangen, leven en als koningen heersen, door de ene, Jezus Christus”.**

Jozef gaat in de Naam en in de Geest van God aan het werk. **Vers 49** **“En Jozef hoopte koren op als zand der zee, geweldig veel, zodat men ophield te tellen, want er was geen tellen aan”.**

De Heer Jezus is het brood des levens en dat is zo te vermenigvuldigen dat er geen tellen meer aan is, er is altijd overvloed; kwam er iemand te kort toen Hij brood en vissen vermenigvuldigde? Wilt u zo'n uitdeler zijn van dat brood, zo'n discipel, die het brood, dat de Heer aanraakt, gewoon gaat uitdelen?

Maar denk erom, het brood komt van Hem, wij zijn alleen maar uitdelers. Jozef kon ook alleen maar uitdelen omdat de Geest van God in hem woonde. Wij zijn zelf absoluut niet bekwaam dat we iets van ons werk in rekening zouden brengen.

Dan worden Jozef zonen geboren, de een heet Manasse: God heeft mijn moeite doen vergeten; een tweede zoon heet Efraïm: God heeft mij vruchtbaar gemaakt in het land van mijn ellende. Dat doet God.

Een broeder in een klein plaatje in een veenkolonie zat op zondag vaak vol met pleisters; hij was een groot dronkaard geweest, maar op een geweldige manier door de Heer Jezus bevrijd; door Gods genade ging hij naar het cafe en ging dan op een tafeltje staan om de mensen het evangelie te brengen, maar hij werd er dikwijls uitgegooid en dat was altijd 's zaterdagsavonds, dus zat hij zondags onder de pleisters. Maar God heeft hem zeer vruchtbaar gemaakt in het land zijner ellende, zodat de caféhouders hem haatten, want de omzet liep drastisch terug.

Vers 54b **“maar in het gehele land Egypte was brood”.** In **vers 55** staat echter hoe het gehele land Egypte honger leed, dus met andere woorden: Farao is niet direct aan het uitdelen gegaan, ze moesten zich eerst bewust worden van de honger die ze hadden. Jozef deelt niet in het wilde weg uit en daar zit een diepe les in.

De Heer Jezus ging tot de mensen: die vrouw bij de put, zij komt eraan, Zacheus komt een stukje naar voren en dan gaat de Heer hen tegemoet. De vader van de verloren zoon is hem niet gaan halen, hij moest eerst zelf bij die varkens tot het besef komen, hoe zijn toestand was en is toen gegaan, maar die vader heeft geen dag overgeslagen om met geopende armen te wachten.

Wij zijn vaak zo ongeduldig. Toen Egypte honger had, zei Farao tegen Jozef de schuren te openen. Wat voor verrassingen er in zijn, welke mensen er op mijn weg zullen zijn, geef dat ik zo afhankelijk zal zijn, dat ik uw stem voortdurend kan verstaan.

Als dan iemand komt om brood, mogen we de schuur openen, dan komen we niet met iets van onszelf aan, maar het zijn de schuren van de hemel. Wie kan de liefde van God weerstaan, wie kan dan nog nee zeggen? Voor Jozef moet de grote opdracht vervuld gaan worden, want ook de broers en de vader en de andere familieleden hebben honger.

Bijbelstudie Centrum: “Bestemd om Koning te worden”

deel 2-2

Laten we eerlijk zijn: we vinden het soms het moeilijkst om de schuren te openen voor onze familieleden, en daar is een hele simpele reden voor: wij hebben met onze familie een natuurlijke band en die willen we vaak niet opofferen aan een geestelijke band, we zeggen dan we zullen er maar niet overpraten, of we zullen maar zus of zo, we gaan in gedachten schipperen, want we willen toch zo graag nog een beetje contact houden.

Als we dit verhaal over Jozef lezen, dan zeggen we, hoe haalt Jozef het in zijn hoofd? Maar er is een totaal andere Jozef ontstaan dan die Jozef, die indertijd naar Dothan ging en dacht ik ga vrolijk naar mijn broers toe, waar hij zo verschrikkelijk bekocht werd. **Vers 7 “Zodra Jozef zijn broeders zag, herkende hij hen, maar hij deed alsof hij een vreemde voor hen was”.**

Dat was hij ook, niet in natuurlijke zin, maar in geestelijke zin, want de een leefde uit de leiding van de Geest van God en de ander ging te rade bij zijn natuurlijke verstand, gevoel en denken. Als een kind van God in nauw contact met de Heer Jezus leeft en hij komt onder diegenen, die niet zo leven, dan kan niet anders of hij voelt zich er niet thuis.

Soms is het moeilijk om b.v. naar zo'n verjaardag te gaan, zeker als je de kool en de geit wilt sparen; de enige manier, waarop we kunnen gaan is als we ons geleid weten door God. Indien we de dingen doen uit geloof is het goed, maar als we ze doen uit twijfel is het niet goed, want dat is ongeloof en ongeloof is zonde. Het luistert heel nauw en het kost offers.

Jozef offer was, dat hij zich moest gedragen als een vreemde; wat heeft hij niet gehunkerd om zijn broers te omarmen. **Gen. 42:7b “maar hij deed alsof hij een vreemde voor hen was; hij sprak hen bits aan, en zeide tot hen: Vanwaar komt gij”?**

In **vers 15** zegt hij waar het om gaat: **“Hieraan zult gij getoetst worden”.** Dat zegt Jozef naar aanleiding van hun verhaal over thuis, maar die zin heeft een dubbele bodem; zijn jullie nu veranderd, leven jullie nu uit een nadere bron, of heb je jezelf alleen nog maar lief? Jozef toetst dat, om te zien of ze echt van hun vader hielden en van Benjamin.

Dat is heel Nieuw Testamentisch **“want indien iemand zegt, ik heb God lief, en zijn broeder haat, hoe kan hij dan God lief hebben”?** Dat is de wet van de Heer Jezus, Oud Testamentisch en Nieuw Testamentisch.

Hebt God boven alles lief en de naaste als uzelf, en de Here Jezus zegt: Nieuw Testamentisch gaan we nog een stap verder, n.l. hebt uw vijanden lief, bidt voor wie u vervolgen; als er gescholden wordt, scheld niet terug, en als er geslagen wordt, dreigt Hij niet, maar gaf het over aan Hem, die rechtvaardig oordeelt. Zo zullen we de wet van Christus vervullen.

Leest u zelf die toetsing maar door: hoe die ene broer, Simeon, wordt achter gehouden, hoe ze naar huis gaan, maar dan komt er toch weer een beetje licht van God binnen. **Vers 21 “Voorwaar, nu boeten wij voor wat wij onze broeder (Jozef) aangedaan hebben: wij zagen zijn zielsbenauwdheid, toen hij ons om erbarmen smeekte, maar wij hoorden niet; daarom is deze benauwdheid over ons gekomen”.**

Een stukje licht, ze zien ineens wat ze gedaan hebben. Ruben probeert zich nog te rechtvaardigen: **“Heb ik niet gezegd: bezondigt u niet aan de knaap! Maar gij hebt niet geluisterd. Nu wordt zijn bloed van ons geëist”.**

Ze brengen die toetsing in verband met waar het eigenlijk om gaat en dat kan alleen Gods Geest doen. Jozef heeft hen dat niet verteld. Dat is een goede les, ook voor ons; we willen als broeders en zusters soms iets recht breien door te praten. God zegt dat, wanneer we een broeder zien zondigen, we naar hem toe zullen gaan en onder vier ogen gaan praten. Maar wij denken soms dat we over alle mogelijke dingen onder vier ogen met iemand gaan spreken, we maken er gewoon een cultus van,

Alsof door praten dingen recht komen! Dat doet de wereld ook: als je maar genoeg met elkaar praat, dan blijven die raketten wel op hun plaats staan; je moet blijven praten, want als je niet meer praat, gaat het

Bijbelstudie Centrum: “Bestemd om Koning te worden”

deel 2-2

mis. In de wereld mag dat dan waar zijn, maar niet bij Gods kinderen: wij moeten spreken met de Heer Jezus en vertrouwen hebben, dat Hij ook spreekt met die ander. Wij hebben soms zo weinig vertrouwen in God, maar God is zo machtig. God ging zelf met die broers in gesprek. Maar Jozef (en ik zeg dat met nadruk) had de liefde om zich als vreemde voor te doen, want Jozef wist, dat zij niet op het plan van God terecht zouden komen door die aardse banden ineens flink aan te halen, want dat zou God in de weg staan. Zo worden die broers getoetst.

Het komt zover, dat er een tweede reis moet komen, al wil vader er eigenlijk er niet van weten. **Gen. 43:11-12** *“Toen zeide hun vader Israël tot hen: Indien het zo gesteld is, doet dan dit: neemt van het fijnste des lands in uw zakken en brengt die man een geschenk: een weinig balsem, een weinig honig, gom, hars, terpentijnnoten en amandelen. En neemt dubbel geld mee; ook het geld, dat boven in uw zakken gelegd was, moet gij terugbrengen: misschien was het een vergissing”*.

Maar het was geen vergissing. Ze komen bij Jozef en dan zegt deze tot de huisbestuurders (vers 16) *“Breng deze mannen in huis en slacht slachtvee en bereidt het, want hedenmiddag zullen deze mannen met mij eten”*.

Maar ze aten niet aan een tafel, want een Egyptenaar mocht niet met een Israëliet aan een tafel zitten. Jozef hield zich in uit liefde. Doet God dat vaak ook niet? God gaat niet met ons een koehandeltje aan. Iemand zei eens tegen mij: *“ik heb dit toch voor God gedaan en kan die me nu niet zegenen”*? Nee, dat kan Hij niet, zo gaat dat niet, wij hebben niets in te brengen, wij hebben geen wierook, wij hebben geen mirre, wij hebben geen goud, niets.

We kunnen alleen maar zeggen: Heer Jezus neem mijn leven, en dat doet Hij dan: Hij werpt het in de dood, waar het hoort en dan geeft Hij ons nieuw leven, ander leven dan wil je met dat oude leven niets te maken hebben.

Een totaal andere orde. God heeft het zo uitgedrukt: dat ene leven is uit de aarde, aards, dat was van Adam afkomstig en die was uit de aarde genomen en dat andere leven komt uit de hemel, dat is geestelijk leven.

Wat is het voor die broers een diepe weg geweest, maar het moest, het mes moest er radicaal in. Om vooral niet de nadruk te leggen op waar het werkelijk om gaat, zegt Jozef over het geld (vers 23: *“Doch hij zeide: Weest gerust, vreest niet; de God van u en uw vader heeft u heimelijk een schat in uw zakken gegeven; uw geld heb ik ontvangen”*). Maar ze hoefden niet te betalen. Wij kunnen niet betalen, we hebben geen geld en het geld dat we hebben is waardeloos.

“Toen die man (vers 24) hen in Jozefs huis gebracht had, gaf hij hen water om hun voeten te wassen, en hij gaf voeder aan hun ezels”. Jozef wast de voeten van zijn broers. Zien we de Heer Jezus gaan over de grond met de doek en de kom?

De Heer Jezus wil u en mij Zijn beeltenis laten dragen door ons te leren anderen de voeten te wassen. Wat is dat vaak moeilijk, we zijn precies als de discipelen, er kan zomaar een stukje van jezelf in omhoog komen en dan bederf je het helemaal; voeten wassen betekent, dat er vuil wordt opgeruimd. Als de Heer Jezus met ons in gesprek gaat, zegt hij nooit stop het vuil in de kast, doe de deur op slot en kijk er nooit meer in; vroeg of laat gaat die kast toch weer open en dan zien we het weer.

Wat werkelijk helpt is ons de voeten te laten wassen en ook elkaar de voeten te wassen, want in ons aller leven zijn heel wat zwakheden. Men zegt die en die broeder spreekt te lang, of te hard, of te zacht; dat zijn geen zonden maar zwakheden en God heeft medelijden met onze zwakheden.

Daarin mogen we elkaar leren dragen voor het aangezicht van de Heer: Heer, geef dat hij wat duidelijker spreekt, opdat de boodschap nog beter tot zijn kracht komt. Maar bij dit alles is het veel wezenlijker of we echt gaan vertrouwen, dat de Heer Jezus zal spreken en dat we wat die broeder er misschien van zichzelf doorheen weet wegdoen en ons er niet aan storen.

Bijbelstudie Centrum: “Bestemd om Koning te worden”

deel 2-2

De apostel Paulus werd door de Korintiërs beoordeeld en toen zei de apostel over zijn zwakheden: *“Nu raakt het mij zeer weinig of ik door u beoordeeld word, ook beoordeel ik mijzelf niet”*. Het gaat om de hoge weg en wij maken zo gauw bijzaken tot hoofdzaken.

Aan het eind van **vers 29b** ontmoet Jozef zijn broer Benjamin en hij zegt: *“God zij u genadig, mijn zoon”*. Dan haast hij zich weg, want zijn hart gaat in ontroering naar zijn broer uit, hij zoekt gelegenheid om te wenen en treedt een kamer binnen en weent daar. In liefde heeft hij zich bedwongen, maar zijn hart huilt door.

Heeft u zich ook wel eens voor een broeder of zuster bedwongen en in de binnenkamer gehuild? De Heer Jezus heeft Zich niet voor tranen geschaamd, Hij huilde bij het graf van Lazarus. Wat heeft Jozef een liefde, dat Hij zich nu weer bedwingt en zich niet laat gaan, want die hele proef moet afgemaakt worden. De beker wordt gestopt in de zak van Benjamin, om te zien wat die broers nu zullen doen.

Als de mannen van Jozef hen inhalen zeggen die broers: *“hoe zouden wij dan uit het huis van uw heer zilver of goud stelen? (Gen. 44:8b) “Degene van uw knechten, bij wie (de beker) gevonden wordt, moge sterven, en bovendien zullen wij mijn heer tot slaven zijn”*.

Sterven zal hij en wij allemaal zullen slaven zijn. En wat antwoordt die man: *“Welaan, het zij zoals gij gezegd hebt; diegene bij wie hij gevonden wordt, die zal mij tot slaaf zijn, maar gij zult vrijuit gaan”*. Dat is wel wat anders! Jullie zullen vrijuit gaan, maar die ene zal mijn slaaf zijn.

“Toen haastte ieder van hen zich zijn zak af te laden op de grond, en een ieder opende zijn zak. En hij stelde een onderzoek in; hij begon bij de oudste en eindigde bij de jongste; en de beker werd gevonden in Benjamins zak. Toen scheurden zij hun klederen, en een ieder van hen belaade zijn ezel en ze keerden terug naar de stad”.

Goddank, ze scheuren hun kleren; de mantel moet uit. Het was bij Jozef niet anders als bij zijn broers: die kleren moesten aan flarden, al hun gerechtigheid, een verwerpelijke kleed. Ze stonden voor Joodse begrippen naakt voor Jozef: als het opperkleed gescheurd was stond je in het onderkleed en dat was voor Joodse begrippen, naakt.

In **vers 16** zegt Juda: *“Wat zullen wij tot mijn heer zeggen, wat zullen wij spreken, en waarmee zullen wij ons rechtvaardigen? God heeft de schuld uwer knechten aan het licht gebracht”*.

Geen uitvluchten meer; niet we hebben die beker niet gestolen, er moet wat anders in het spel zijn; nee, precies waar het om gaat: God heeft de schuld van uw knechten aan het licht gebracht, n.l. die zaak met Jozef.

Vers 32-34 *“Maar uw knecht is borg geworden voor de jongen bij mijn vader met deze woorden: indien ik hem niet tot u breng, dan moge ik te allen tijden tegenover mijn vader schuldig staan. Nu dan, laat uw knecht in plaats van de jongen als slaaf voor mijn heer achterblijven, en de jongen trekke met zijn broeders mee. Want hoe zal ik naar mijn vader heentrekken, wanneer de jongen niet bij me is. Ik zou het verdriet niet kunnen aanzien dat mijn vader zou treffen”*.

Diezelfde jongens hadden eens met een gescheurd bloederige mantel voor hun vader gestaan en de vader dacht: hij is dood, ik ben hem kwijt. Juda zegt: *“ik kan het verdriet niet aanzien dat mijn vader zou treffen”*.

Toen wist Jozef, dat er wat veranderd was, want God had hen hun schuld laten zien en God had hen liefde gegeven voor vader en voor Benjamin. Dat doet God. Als we bij God terecht komen schenkt Hij ons liefde voor diegenen, die wij niet lief hebben kunnen, maar Hij kan het wel.

Toen was het moment gekomen **Gen. 45:1-5** *“Toen kon Jozef zich niet langer bedwingen, voor allen die bij hem stonden en riep: Laat allen van mij weggaan (want nu zijn al die Egyptenaren vreemdelingen, die horen er niet bij.) En daar stond niemand bij hem, toen Jozef zich aan zijn broers bekend maakte. Daarop*

Bijbelstudie Centrum: “Bestemd om Koning te worden”

deel 2-2

brak hij uit in luid geween, zodat de Egyptenaren en Farao's huis het hoorden. En Jozef zeide tot zijn broeders: Ik ben Jozef, leeft mijn vader nog? Doch zijn broers konden hem niet antwoorden, want ze deinsden van schrik voor hem terug. Toen zeide Jozef tot zijn broers: Komt toch naderbij. Daarop naderden zij. En hij zeide: Ik ben uw broeder Jozef, die gij naar Egypte verkocht hebt. Maar wees niet verdrietig en ziet er niet zo ontsteld uit, omdat gij mij hierheen verkocht hebt, want om u in het leven te behouden heeft God mij voor u uit gezonden“.

Dan roept hij de woorden, die de Heer Jezus later zegt in **vers 9** *“komt tot mij en draalt niet”*. **Vers 11** *“En ik zal voor u zorgen”*. De Heer Jezus zegt: *“Ik zal voor je zorgen en dan komt alles terecht, zit er maar niet over in”*.

In **vers 22** staat dan: *“Aan hen allen, man voor man, gaf hij een stel kostbare klederen”*.

Eerst gaat de mantel uit en dan de mantel aan en Benjamin kreeg zelfs vijf stel kostbare kleren. Daar waren dan eindelijk de kleren der gerechtigheid, de kleren van het heil. Toen ze zo bekleed bij vader aankwamen, kon deze het eerst niet geloven, maar hij moest wel geloven, dat Jozef nog leefde toen hij zijn jongens in die mantels zag, want ze kwamen niet alleen met zakken graan terug. Vader Jacob gaat mee. Maar wij moeten allemaal bij de grote Jozef zijn, Hij zorgt voor ons.

Amen .